

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Prolegomena in logicam - Cod. Ettenheim-Münster 276

[S.l.], [17. Jahrh.]

Caput 3tium

[urn:nbn:de:bsz:31-129925](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-129925)

q. 2. Auct. 12: genus simpliciter & differentis.

Ob. 2°

R^x
Ob. 3°

R^x

Ob. ult.

R^x

tanti ratione distinguatur predicatum a suo, tunc im-
plicat ut audivens re possit abesse, sufficit igitur
quod ratione et conceptu possit separari a suo, ut
non fortiter excludat alio. Ob. 2°. ens e genus sed
ens predicatum de suis differentis. qd genus predicatum de dif-
ferentis, qd nos loqui e genere proprie dicto et univoco
& transcendentali et analogico. Ob. 3°. quia ex ijs qd au-
dentaliter sibi mutuo adveniunt prout compositum p au-
dentis, sed ex genere et differentia n ostitur compositum p au-
dens ex actu enim et rationali sit homo qd e unum
p se, qd. R^x dicto M. naz vera e quando qd sibi adve-
niunt, sunt ex diversis predicatis falsa si ex eadem,
genus autem et differentia sunt in eadem praedito. Ob. ul.
hinc genus predicatum e p seby medijs differentis qd predicatum
etiam de differentis R^x dicto antecedens predicatum de p
medijs differentis ita ut primo praeditum de differentis dicitur
e p se p illas, negat, ita ut differentia in genere variat
semper concedit, sed hoc postea n sufficit ut genus p
tibi de differentia praeditum.

In Caput 2° de spe

tres partes
sunt capitulis.

quibus hoc capitulum in tres partes in prima tra-
ditur nomen acceptum per ac p per species in qua
postquam applicando nomen per varias eiusdem, relati-
ones admixisset ad superiora et inferiora, quid e
genus supremum, quid per specialissima, quid per et
genera subalterna, ex qua occasione describitur
sicut predicamentalem in tertia tractat de individuo
illud definiendo et dividendo. qd splm qd parte tres
quas afferens. Quae sunt
de definitione spei.

Q. 1. A. 1. an sit explicatio speciei sit conceptio nominis an definitio rei. 5. 9.

Art. primus

An prima explicatio speciei sit conceptio nominis
an definitio rei

Dicendum cum Tolero hic, probabilius est illam offerri

tanquam nominis explicationem, non tanquam definitionem rei, ex
plicatio enim primative hanc dicitur autem et spes in
sub assignato genere ponitur. quod tam confuso quia supra
dixerat Porphyrius in eodem genere, genus et speciem esse
equivoca propterea non habent plures fines quod
hic attulit hanc explicationem ut finem nominis equivoci,
et non definitionem rei. probatur etiam quia Porphyrius nunc perat dare
explicem huius nominis, spes, primam iam dederat se spes
ignare formam quod iam dedit etiam quod nimirum signi-
ficat id quod ponitur sub genere. Obi subiens verba pan-
lo post sequentia explicat quod et sic speciem - quasi di-
citur iam data una definitio et hic ponitur altera et lexu.
Et quia genus et spes sunt correlativa ideo definitio etiam spes sic
id est eandem solent definitionem dare rei quod nunc supra
dedimus nominis. Articulus secundus.

Art. primus
specie definitio
genus et spes esse
equivoca.
ob.
sz.

An etiam explicatio speciei sit nomen definitio
vel duplex.

Secunda explicatio sic fit. spes est quod collocatur sub ge-
nere, et cui genus attribuitur sub questione quid sit.
Certe putant esse unam definitionem sed magis placet
subiens. Quis Tolero, Aristoteli, Tartaroto, qui volunt hic
duas esse definitiones quodam ex Aristotele et Tartaroto spes
habet duplicem respectum ad genus, primo tanquam sub-
iectibile in linea generali, secundo tanquam subiectibile in
specificatione quod, ut hic explicatur hae duae habitudines
speciei, erunt duae definitiones nam prior explicat subij-
cibilitatem generalem, posterior praedictam, quoniam infra

definitio speciei
duae definitiones
speciei
quodam modo.
20.

Q. J. A. 3. Vi. spes debent defini per genus.

distia hanc
specie .a.
za.

Et quod prior accipit et in abstractis metaphis et
in posse nre: hoc et in posse dicari. Ob. primo

Ob. 10.

toibz Gorgij connectit has duas ex phis qd e una sz
hinc nihil uncludi, qd desumit illas interponere et. Ob.

Ob. 20.

edo, ablata posteriori ex phis n satis itaqz prima que,
modo spes ponat sub genere, an in quid, an in quali

sz

satis hoc inde clarere qd in prima explicat habitu,
qd p dicitur, nqz poni p dicit sub aliquo e poni in rella

Ob. 30.

linea consequent inquit. Ob. 2id quod tantorem unius
rei non possunt e plures definites, sed spes e unum quid

sz

qd n pt sapine defini. sz cum eodem et sub e unig
rei n e plures definites si tantu habeant unig habi

tudinem, secus si plures ut hic fit.

Ant: 3 hinc;

Utrum spes debeant defini per genz.

Not.

distia inqz
no pet adge
ag.

sz affirmatiue, notandum ex Aristano hic et tantore
to aliud e defini p genus, aliud defini ad genus

nam defini p aliqd signat aliqd illi in e, nullum
autem relatiu e in correlatiis et ita nullu e,

relatiu definit p aliud, quasi correlatiu, e et ali
qd fortit ingrediens definem. defini vero ad aliud

defini ad. g.

tantu signat habitudinem, ita ut correlatiu tan
tum terminet illu respu, p quem aliqd definitur,

et sic patet recte definire Gorgij spem in ordine ad
genus. Ob. primo p quid res definit, et e notius

Ob. 10.

definito, ex parte e top: 2io, sed genus n potest e no
tius spe, qd qd p spem supra fuerat definitu, con

sz

sequenter spes e notior genere, aliis sequere unu ali
ro e notius p M. e ueram, si res definit p illud

tanquam p aliqd intrinsecu, falsam si tantu definitu

Ut spes debeat in fine p. genus. 60.

p. illud tanquam extrinsecum qd ad quod fit respectus.
Ob. res si finit correlativum p. correlativum, sequitur
eandem rez ad notiam seipsa pbat sequela qd posset
in sua fine poni dicens spes e id quod ponitur sub
eo quod predicat p. pluribus differentibus spe, nam loco ge-
neris possumus ponere finem generis ex parte notie totius
s. et top. p. negando sequelam ad genem qd ut di-
stincte ponere in fine sui tanquam pars se ostendens
negat, ponere tanquam terminus extrinsecus alterius sed
finitatis, concedit sed tunc n. legat finem e. seipsa notiam
ob. zeio qd si voluit Porphyrius finem p. genis debbat
ostendere plures exceptiones spei pbat qd quod modis d.
una correlativorum tot modis d. et altera p. negando
sequat ad genem p. una correlativorum tot modis d. dicit
quod altera secundum ea qd n. opponunt, concedit
sed ea vero, qd n. opponunt negat spes autem n.
opponit generi n. res generis acceptes sed tantum
q. d. nam proprie loquendo q. d. quaz genus continet
sub se ea de quibus pot. predicari et hoc modo quot mo-
dis genus respicit p. tot modis a se respicit. Ob.
ultimus qd sequeret etiam individuum debere defini-
ri p. genus qd et illud ponit sub genere p. individuum
n. poni immediate sub genere, ubi spes ponit.

Ob. e.

Rx.

Ob. 3.

Rx.

Ob. ubi.

Rx.

Ant: A. tus

Utrum genis explicatio spei recte sit
assignata.

Tertia spei applicatio sic fit, spes e. q. pluribus et
numero differentiibus attribuit in questione quid sit
affirmative nota tamen ex Alberto hic subtiliter e. q.
predicat de differentiibus numero immediate, vel ut di-
cit et eius tantum p. differentiibus numero, vel ut alij

alia d. q. spei

Not:

Q. 1. 24. VI: tria exptio spei sit seile assignata.

Not. 2.

quod predicat in quid de differentiis numero, ut tota
sententia cois, alias, etiam conveniret generi, nota est
hanc finem tantum esse scriptum, transit enim per
proprietates, fiet autem si dicatur spes est unius, quod
est nec pluribus tantum numero differentiis: nota

Not. 3.

quod probabit esse poni locum generici predicati has parti-
cularas, quod est predicari de pluribus. ratio sumi potest
ex genere textu ubi dicitur spes est quod dicitur de pluribus: et
numero differentiibus, quasi nota vox et invigilet per
nere distat. nota ultimo hanc finem convenire

Not. 4.

Ob. 10.

soli infima spei, priores duas etiam subalterna,
ubi primo hanc finem non convenire si definito
nec enim convenit aiae humane puncto instanti et
similibus, propterea quod illud est spes quod ponit sub genere puncto
et finitum non ponit sub genere 90 & illas finis n. e. uni-

Et

tes dicitur 90 sunt male assignate, & negando sequitur prima
Sapientia has finis attribuit ut aliam sine bonas sine malis
est quod ea (scilicet priores duas) dedit in ordine ad
in quibus tantum ponuntur entia completa Ob: ideo multae spes non

Ob. 20.

predicant de pluribus numero propterea quod sol et luna sunt tan-
tum individuum & solem et lunam habere tantum unum si-

Et

individuum actus sed plura possibilita per potentiam quod
sufficit Ob: 21. si Deus poneret eandem materiam in du-

Ob. 30.

bus hominibus una numero materia predicaretur de duobus nume-
ris differentiibus 90 hanc etiam non convenit soli spei & quod
est spes de predicari de numero differentiibus sensu esse de dif-

Et

ferentibus numero, etiam id quod predicat, id est si predi-
catur ailitas ut sint duae ailitates numero differentes
si homo duae huiusmodi hic autem duo individua non differ-
unt etiam materiam ratione cuius etiam deberent in-
dividua multiplicari.

Ar. 13. Ut spes habeat unam habitum ad genus et individua

61.

Quaestio 1^a.

Quomodo spes se habeat ad genus diffin
et individua

Ad: primus.

Una spes habeat unam habitum
ad genus et individua.

Dicendum est primo speciem habere duas habitus,
unam ad genus cui subjungit, alteram ad individua de quibus
probat per quod quomodo termini se habent diversimodo
ad aliqd non possunt eodem modo ab aliquo respectu sed spes
aliter se habet ad genus aliter ad individua quod habet
diversos respectus ad haec probatur quia spes respectu generis est
habitus respectu individuum quod dicitur, sed quaeritur quod quod
dicendum est ad propositum dicentem spes medias habere duas
habitibus, unam ad genus, alteram ad inferiora spes vero
inferior tantum una tantum ad genus quod ad individua
per habitus hic figurare non relationes sed derivationes, spes
enim inferiora respectu generis quod individuum ut
tantum una derivatione, spes autem subalternae sunt
duae, una respectu generis, vocantur enim eadem spes, alte-
ra ad inferiora et vocantur genera. Dicitur etiam
habere habitum ad inferiora non derivari ex habitibus
ad genus, probatur quia haec habitus sunt diversa facta habi-
tibus enim ad genus derivantur ex eo quod genus in se ipsi
habitus ad individua ex eo quod spes in se ipsi
probat etiam quia in se ipsi carent genere et habitibus ad in-
feriora, cum tamen careant habitibus ad superiora.

Em 10.
p. 10.

obitus

R.

Em 20

R.

Itum spes habet etiam unam per habitum
habitum ad genus et per habitum ad in-
dividua.

q. 2. A. 2. Ut spes scdm ule. p habine sit ad gng, an ad indua.

Hanc quaestem tractat Alb. magus t. 4 de spe c. 2.
Rubeus q. 2. et quidem Avicenna apud Albern de hoc
re dubitat sed dicitur esse spes constituit ad ule
p habine ad inferiora, primo qd ut notat Alb. ratio
iudicari magis uniuersitatis quod ratio futu, in ule
ofiniat in ordine ad plura inferiora. 2o qd multa
sunt spes, non punctu instans in nulli subiectu, qd
si n forent uilia, unde male laetant apud Rubeu ad
subiubilitatem ex specu centia, ex qua emanet quod
spes possit iudicari in multis. 3o primo. genus e ule
p tempu ad spem qd spes est ule p seipm ad gng
p negando consequu qd correlatiua dicitur parantur
n auferunt eandem denominationem neq enim qd filij re,
fertur ad patrem ues pater qd qd nec spes tunc referat
ad gng erit ule quid fortiter. 4o. 2o iudicatio specu
iudicariis nihil facit ad seias et tunc dicitur sua dicitur
ut ule e qd n deberet iudicari ad individua qd
dari seias dicitur ut abstrahit ab individuo in qua ab-
stractione ita sit actus absoluta quamuis non in
respectu.

Art. 3. hinc.

Utrum sola spes sit proxima correlatiua
generis.

Quaestio c. dicitur sic loquuntur individuum generis, ut hoc
ait, hoc corpus, immediate sub genere ponit, pbat quia
quando dico hoc a ait duo tantu significant, hoc
id e individuum et ait id e genus individuum
pnde ut duas priores dicitur spes iustas efficiant
uolunt subitigi hanc uocem ule sic ut dicat spes e
uile quod sub genere constituitur. spes e ule
in genus in quaestio quid attribuit, non negant

alio dicitur
spes.

speciem immediate poni sub genere, sed negant solam
speciem immediate sub genere poni, asseruntq[ue] duplicia esse
individua prima spei infima, ut Joannes, paulus sit
homo etc. individua generis, ut si dicas hoc aut
hic enim tacet spes infima, et tantum nominat, nam
generica individua h[ic]q[ue] posterius individuum quod us-
ant individuum generis etiam ponunt immediate sub ge-
nere. Dicitur q[ue] in Tartareto subeo et hoc tentato,
tam spes est immediate correlatum generis, individuum
autem mediante spe ad genus referri, p[ro]bat[ur] sicut se res
fit m[er]ito et p[ro]dicari, ita se fit in referri, sed genus in
est individuum mediante spe, q[ui]a referretur ad individuum
mediate spe, consequenter non erunt immediata correlati,
na ad argu[er]e loquunturq[ue] negando in hac p[ro]pone h[ic] aut
tantum duos signari genus videlicet et individua
tionem nam vox (h[ic]c) signat de id in individuum quod
non signat q[ui]a vocem ait, quia nomen ponit p[ro] nomi-
ne consequenter idem e[st] ac si dicerem petrus ait, atqui
certu[m] e[st] Petrus e[st] individuum mediatu[m] Resu[m] glie,
ris q[ui]a et hoc ait. dicit quid si abrahare etc ab huma-
nitate et tantu[m] conipere[m] gradu[m] genericu[m] individuari
tunc individuum immediate conipereq[ue] sub genere et ita
n[on] sola spes e[st] immediata generi q[ui]a etiam si abstractat
a gradu specifico n[on] ideo individuum generis fieri imme-
diatu[m] generi quod inde p[ro]bat[ur] quia dicendo hoc e[st] fabia
abstracto ab oib[us] generib[us] subalternis sensitiu[m] armato
et ta[m] n[on] ideo subia e[st] immediata h[ic] h[ic] q[ui]a se res
fit improposito efficiant[ur] enim conipia immediate indi-
viduum generis, n[on] ta[m] conipio h[ic] individuum e[st] gen-
neri immediate subia, aliud enim e[st] individuum imme-
diate conipia, aliud conipia immediate, q[ui]a cum feri

replia m[er]ita.

ca.

Am.

p[ro]bat[ur].

solutio auct[oritatis].

Obiectio

R.

dispa

Quaestio tertia
De individuo.

Ant. Inimus.

De prima desine individui

Prima desine individui apud Porphyrii e hoc. indivi-
 dum e quod d uno tantu figurat: p dicitur. Antes, vero
 primo papi Averrois e. s. individuum desinit id, quod
 non p dicitur d multis et quare hic, primo utrum
 haec desine recte sit assignata p affirmative nota au-
 tem ex Caetano hic implicem e p dicitur primo d
 identicam ubi idem p dicitur d seipso. Edo antitem,
 ubi coniungunt inter se q re vel ratione diversa
 sunt, ut ho est att. Socrates e hoc album Porphyrii in
 sua desine attendit ad p dicitur qualiscumq tande illa
 eel sine identica sine antem. Antes tantu ad antem
 ob: primo si haec desine Porphyrii eel bona, posset con-
 verti cum desine Antem, sed n potest qo p bar m.
 non sequitur n p dicitur d multis, qo p dicitur d uno naq
 individuum p dicitur n p dicitur nec enim dicitur dicitur
 les e Socrates q eel negatio, q negatio minorem
 ad p dicitur p n convertuntur illis in utraq desine p di-
 nem antem convertit, non convertuntur illis p dicitur
 quatenus sine talem sine antem negat iam
 sequitur n p dicitur d multis qo tantu d uno p dicitur
 saltem identica et contra, quidq tantu d uno
 p dicitur, n dicitur d multis. Ob: Edo ab Averroce
 apud Caetani n desinit de individuo sed tantu
 individuum accidentis illud enim tantu p dicitur ac-
 tate p dicitur d individuo alterius p dicitur. R.

desine indivi.
alca desine.
ob.
p dicitur p dicitur.

ob. fo.

R.

ob. 2o.

R.

Q. 3. A. 1. De la fine individui.

Q.

R.

Q.

R.

iam dicta esse propter abstracte a fine
 identica vel contraria. querit 2do an hic definitio
 res substrata individui an vero fortitas et 2da
 nitentio individui id e ipsa aptitudo obiectiva qua
 individuum potest predicari d uno, & naaz substra
 tam definiti ut quod fortitatem ut quo, & batur
 eadem ratione qua fuit pbatur in unitate by naaz
 substrata naaz e qua predicat, fortitas autem
 e illud p quod pot predicari querit 3io quomodo
 hic definitio individui, ratio dubitandi e nil
 potest definiti nisi unite individuum n e unite
 quomodo go definitio m pbatur quod tantu dicit
 cat d uno n e unite individuum tantu dicit
 t d uno quod si dicas individuum dicitur
 multis dicendo Qlato e mdu fortitas e mdu
 fine opponit go n pot conueniet illi dno qd
 dno tantu ei conueniet quod dicitur d uno ut
 patet ex ipsa fine & dno m mdu n e unite
 dno matre signatu let determinatu conuenit n
 e unite dno forte, negat m. at illud autem
 quod inferit n conueniet illi dno distinguunt
 non conueniet illi (sc: forti) ut dno quod
 conuenit ut dno quod, negat m dno enim
 connotatiuis dno forte quo dno unite
 n autem semp dno, quod si dicas go
 falsum est individuum n posse definiti & n
 posse dno solum matre, n enim potest definiti
 locates, posse autem definiti si hoc matre hab
 det alicui forti tui, ut hic fit.

Art. 2us
De 2da definitione.

Altera dicitur in dicitur apud Porphyrum sic fit individuum
 quod is proprietatibus constat quarum collectio pluribus
 convenire non potest. quarum hic primo, quarum sunt
 haec proprietates quarum congregatio uni soli conveni-
 at. Et loquitur his versibus: Forma, figura, locus, tempus,
 cum nomine, sanguis, patria sunt septem quae non
 fit unus et alter. ex quibus patet hanc esse de-
 scriptionem non finem petit enim ab extrinsecis rebus.
 ideo autem per extrinsecas Porphyrum non determinat.
 quod forma intrinsecae essentialis quae Scotus dicitur
 fatem vocat nobis ignota sit adeoque per eas in cog-
 nitionem idcirco non possit perveniri. quare ideo utrum
 haec dicitur congrua sit nam eadem accidentia
 quae hic enumerantur possunt inesse pluribus ut si sint
 duo gemelli eiusdem formae, figurae, loci, temporis,
 nominis, sanguinis, patriae et Porphyrum attulisse
 hanc collectionem quae non solet in pluribus reperiri
 non quod non posset reperiri absolute. quare igitur
 utrum definiat hic nam realis quatenus est realiter
 individua an vero quatenus substat 2ae intentioni et
 in hac posteriori dicitur defini non per ut realiter in-
 dividuat per quae collectio dicitur accidentium et reale
 quod sed non dicitur ut illi nescit haec collectio quae dicitur
 ut realiter individuat quare quare utrum hic dicitur
 quae sint individua dicitur per dicitur et tantum dicitur
 finiri individua subire tanta enim is convenit supra
 dicta accidentium collectio quamvis etiam hic in-

2da dicitur.
 q.
 R.
 q. 2to.
 R.
 q. 3.
 R.
 q. 4to.
 R.

Q. 3. A. 3. A. 7. Ut videtur dicta relata referantur ad speciem et genus.

finem et hinc in di accidentis, quia enim accidens
quod est in subiecto modo per tubum individuum hinc
ipso quod definitur individuum subiectae. Atque etiam
accidens est in subiecto cum sit in subiecto modo.

Ant. Itius.

Utrum videtur distincta relatione
referat ad speciem et ad genus.

Em. 10. Dicendum primo cum istos quos citant Cartes sed
non nominant q. 2. de spe ant. 2. videtur eadem relati-
one referri ad genus, quia species ad genus refertur
pbatur tunc eadem est relatio quando facta relati-
one non sunt diversa, sed facta propter quod species
et individua referuntur ad genus, non sunt diversa quia
referuntur ad aut, ut illis subijciuntur incomplete
in q. qd est, qd eadem relatione referuntur ad gen-
us. Sed contra hanc consensum relatio individui ad gen-
us et relatio speciei ad genus non hnt eandem entia-
les rationes, qd sunt diversa speciei pbatur antea: relatio
individui per se et essentialiter presupponit relationem speciei ad ge-
nus, relatio vero speciei nihil presupponit sed immediate
ad genus refertur qd non hnt eandem entiales rationes
Et negando antecedens ad pbem qd negando consequens
hinc qd non sufficit ut unum presupponat aliud sed recipi-
tur ut posterius per diversa facta referat ad illud
ad quod prius refertur quod hic non fit. Dicendum igitur
videtur alia relatione referri ad speciem et alia ad
genus pbatur illa hnt diversas relationes, qd hnt diver-
sa facta pbatur proxima sed in individuo respectu generis et
speciei sunt diversa facta proxima qd etiam diversa rela-
tiones pbatur in facta proxima relationum sunt subiecti

A.4. Ut motua sint aeterna & incorruptibilia. 65

et respicere se diverso modo rōn inexistentiā, sed
motua subijcti generi ut eētiae incomplete p̄ri n̄
ro ut eētiae cōi complete q̄o hnt diversa fōta x̄
xima.

Ad: Atus.

Utrum motua sint aeterna et incorruptibilia.

Fides nos docet, nihil ab aeterno eē proter solum nisi d̄y aet̄
Deū, loquendo, et existentia actuali p̄ totam aeterni-
tatem q̄o hic n̄ querit̄ utru motua hoc modo sint
aeterna, sed utru quemadmodu unitia dicunt̄ aeterna
ex h̄i pot̄hesi quid d̄itatis ita ut si eēt ab aeterno
habeerent necessō aliqua p̄dicata sic etiam motua
sint aeterna ratio dubitandi e primō angeli singuli,
item celum, sol et s̄mia ex p̄babili sententia s̄nt
incorruptibile q̄o q̄o etiam quatenus sunt motua
habuissent p̄dicata aeterna veritatis si ex h̄i pot̄hesi
fuissent ab aeterno et quod d̄ de motuis incorrupti-
bilib. p̄t etiam d̄i i incorruptibilib. naz sicut uni-
tia n̄ opus e realit̄ existere ab aeterno, sed satis e
si ponant̄ sic etiam Socrates si ponat̄ ab aeterno
conueniet illi sua socrateitas et s̄mia p̄dicata m̄
dua p̄d Socrates d. 6. s. 7. n. 6. quo ad rem quidem
ita eē t̄n in modo concipiendi et loquendi eē d̄i-
fram, naz unitia ut sic, hoc ipso quod e singulari-
bus abstrahunt̄ consequent̄ etiam separant̄ a tem-
pore et loco d̄terminato et ab oī mutatione m̄-
p̄sione, d̄fitione et ideo recte dixit S. Thomas pri-
ma parte q. 16. art. 7. unitia d̄i solere eē ubiq̄ et
s̄mp non positi uē sed negative id est non eē in
oī loco et tempore sint, sed q̄a ut sic n̄ d̄terminant̄
sibi locu et tempus in quantum abstrahunt̄ ab hic et

X

R

q. 3. Art. 4. Ut: individua sint aeterna et incorruptibilia

nunc hoc autem arguitur p[ro]p[ri]e i[n] d[ic]t[is] nam una ea p[ro] se
se uersant actiones, mutationes, inuptiones, et definitiones
necessariae ex q[ui]bus colligim[us] unita d[ic]t[is] aeterna non tantu[m]
ob hypothese[m] quidditatis, quia uidelicet p[ro] utru[m] i[n] uniu[er]s[o]
nunc possunt necessariis aliqua p[ro]dicata, sed etiam q[uo]d
abstrahunt ab o[mn]i tempore et loco d[ic]t[is] et terminato in m[od]o
terio[n] ind[ic]ta certu[m] temp[or]e et loco requirunt d[ic]t[is]
si Angeli fuissent ab aeterno etiam abstraherent ab o[mn]i
tempore et loco q[uo]d ex hyp[otes]i saltem abstraherent ab o[mn]i
et nunc p[ro] p[ri]mo n[on] abstraherent a loco q[uo]d p[ro] aeterno
totu[m] temp[or]e debuissent habere locu[m] determinatu[m], et n[on]
abstraherent a tempore p[ro] se, sed tantu[m] p[ro] auidens
id e[st] ab i[n]trinsico tantu[m] e[st] in aeternitate, at unita
p[ro] auidens sunt in tempore p[ro] singularia q[ui]bus insunt, q[uo]d
efficiunt quatuor ind[ic]ta sint incorruptio in ordine ad
causas reales, t[er]m[in]o in ordine ad Deu[m] immEDIATE et in
ipsas d[ic]t[is] actio enim diuina uersant p[ro]ximi
circa ind[ic]ta non circa ipsoru[m] unita ex his patet ad
obientes ind[ic]ta ab aeterno possunt e[st]e etiam ueniens
p[ro]dicatum p[ro] dicto possunt ita e[st]e ut p[ro] se abstrahat
ab hic et nunc negat, ita ut n[on] abstrahat ueniens
at uero ut q[uo]d p[ro] se d[ic]t[is] e[st]e et p[ro] se abstrahat ab
o[mn]i tempore et loco determinato quod ind[ic]ta n[on] faciunt
et ut q[uo]d d[ic]t[is] necessari[us] e[st] saltem hoc habere ut p[ro] se
mediate n[on] subiiciat corruptioni quod nulli ind[ic]to uenit.

Ant. Ultim[us].

De ind[ic]tis uago.

exlex ind[ic]tum
m.
Edu.

Individuum duplex assignat, p[ri]mu[m] d[ic]t[is] signat
quod uerbu[m] aliquod ind[ic]tum designat et significat ut
generales. etu[m] d[ic]t[is] uagu[m] quod n[on] designat uerbu[m]

Aucti: De individuo uago.

68.

individuum sed p oia uagel. mduu signatu dimidit
Explicit primo aliud signatu uoie d terminato ut plato
et in signatu p nomine demonstratio aduuculo pcei
ut hic homo. zia uocat ex hypo: et signat quora
uinculoque ut filius sophronisci posito quod unicu
habeat filiu, maior natu Joann: posito quod habeat
plures. mduu uagu impliciti d primo quod signat
modu existendi particularit coem tra mduis ut sup
posito psona mduu singulare, secundo quod signat m
duu signatu sct indeterminate ut aliq. ho id e uel so
ues uel plato p n illgo aliqd uoie oib mduis -

plex dico mduu
signatu 10.

20.

30.

idui uagi
plex di p i.

20.

Ad questionez p Caribany affirmative in d: Thsa alij uero
negant facile pta confitiam pnt naz mduu uagu alit a
Caribans auipit alit ab alijs. Inueniu primo in Car:
hic d: Ita, Soueris d. b. 18. n. 17. mduu primo modo
ut signat mduu partitit existendi Et unile quid et ad
dere mduis aliquid reale pter naz specificaz: pbar
primo ex Rubes hic ga oia mduu signata conueniunt
in modo partitit existendi sed hic modus est extra spem
ga p spem mduu n partitit existunt qd mduu snt ali
quoz naz reale uoz pter naz spei. rito quando d
Socrates e psona plato e psona p dicat aliqd reale
ut nemo negare potest alias in dicitur Bus Patet e psona
nihil reale p dicare sed n p dicat aliqd figurit qd aliqd
coitit hoc autem quod sic coitit d illis dicit e aliqd p pna
kuram specificaz ga Socrates et psona n ga homo sed ga
hic homo. zio ex hoc syllo ois mduu naa restis e
qd meabile Socrates e mduu item plato qd Socrates et
plato sunt qd meabile hic meabilitas myre dicitur
syllogu tanquaz medius terminus cois qd huc meabilitas
e aliqd coe oib mduis. atqui n sunt meabilia p gradm

10.

10.

10.

20.

Q. 3. Aut. De individuo uago.

- Ob. 1.º. Specifim qd p aliqd extra hunc gradum, ob: primo in
tunc diffinitio in quod constat talibus proprietatibus: quam ad
lectis tantum uni conuenit qd in una re non habet aliqd esse p
R. dicto, consequenter nihil habet esse extra ratione fortez in
quas diffinitio in tota re e. extra officium individuationis
negat nihil habet esse extra re substratay huius formalitatis
concedo. ob: res individua differunt ultimis diffinis
Ob. 2.º. immediate sub aliqua re si autem haberent aliqd
coe. pter naqz rei n. differrent immediate ultimis
R. differentibus haberent enim aliqd coe p dicto differunt
immediate ultimis diffinis que ad naqz aliquam q
substat huius modo particularitatis existendi particularitatis
differunt immediate quo ad modum existendi particularitatis
re negat ob: qd si in una habet aliqd coe quatenus
Ob. 3.º. in una sunt uel p illud differunt ab alijs modis uel
n. si differunt qd n. erit coe si n. differunt qd eadentis
n. erunt in una p negando. n. ad ptem p quod n.
R. differunt p hoc in modo particularitatis existendi qd
uero inferitur qd n. erunt in una distinguit n. erunt
in una determinata concedit n. erunt uaga negat.
Ob. 4.º. ob: 4.º. si in uotes infra ut tales sunt habet aliqd coe
tunc habebunt aliqd loco differunt p quas hoc coe
ultimo individuet et sic differunt individuantur habe
bunt alias differunt individuantur fietz psequus in
R. infinito quod absurdum e. p concedendo primay sequentibus
sed negando alteraz se: fore processum infinitum qd modum
existendi particularitatis determinate e. ultimam partem
n. e. alia differunt sed hoc ultimam differunt ab
Ob. 5.º. inuicem p seipsas. Licet res in una uagum p ul
gnificat modum particularitatis existendi coe ob: res